

К О Ж У Х

Кожуху не було б, мабуть, і зносу,
Хоч ще від діда-прадіда дістався,
Висів на жердці і чекав морозу,
Та міль якось у ньому завелася.

Помалу почала його точити,
Хутро, колись розкішне, обстригати,
Було на нього боляче дивитись,
Між люди сором стало одягати.

Повісили провітрить на драбині,
Щоб потім вибити із нього порох,
Та хутко тут як тут з'явилися свині,
Тепер вже він провітриться не скоро.

Поплакали в кожух невітно вкотре,
Поки собаки не набігли з поля
Та й розтягли його, немов непотріб,
Порвавши в клоччя рукави і поли.

Висить кожух і далі так на сонці
(Тепер не заберуть його й цигани)
Рудою плямою в чужому оці,
Та нам згодиться, викидати рано.

Отак і наша бідна Україна,

Чи буде далі в холод зігрівати?
Збираються нащадки на чужину,
Там будуть в свитки куці одягатись.

Дата написання вірша: 2021-01-09